

Nỗi Lòng Tha Hương

HƯƠNG BÌNH NGUYỄN PHƯỚC

Sống xa quê hương trong lúc tuổi về chiều, mấy ai không nhớ về quê hương và dĩ vãng xa xưa.

Quê hương yêu dấu tận cuối chân trời xa xăm ấy.

Một chiều nào đó đã xa lắm rồi... trên cánh đồng mênh mông lồng gió, hay một trưa hè dưới lũy tre xanh, bên dòng sông thơm mát, hoặc một sáng trời trong mây trôi lơ lửng trên đỉnh núi, bên rừng thông reo vi vu, cạnh dòng suối nước chảy rì rào, những cụm hoa thiên nhiên khoe muôn màu sắc, hoặc những chiều trên bến đò ngang xa vắng, dưới bóng cây nắng vàng gay gắt, ngồi nghỉ chân bên quán nhỏ, uống bát nước chè tươi nóng hổi đầy hương vị quê hương, hoặc những đêm trăng thanh gió mát dưới con thuyền bồng bênh trôi trên sông, lắng nghe những giọng hò trầm trầm vang trong gió...

Ôi! Những cảnh êm đềm của ngày xa xưa ấy, nay còn tìm thấy lại nơi đâu?

Trên bước đường phiêu bạt sống xa quê hương, giữa cuộc sống khó khăn chốn quê người, chung quanh mình toàn là những kẻ xa lạ không tình cảm thờ ơ, ai ai cũng mãi mê chạy đua theo cuộc sống đã biến con người thành một cái máy phụ gắn liền với thời gian chạy mãi, chạy mãi không ngừng, không biết ngày mai rồi sẽ về đâu?

Mãi mê lo cuộc sống không còn một phút nào để nhớ đến quê hương. Nhìn về dĩ vãng xa xôi quê hương ngàn trùng cách biệt, nhưng đêm tỉnh giấc tàn canh, bốn bề vắng lạnh tự hỏi “ta ở đâu đây?” Nhìn ra khung cửa tuyết rơi trắng xóa lạnh lùng dưới trời thê lương ảm đạm, dĩ vãng bỗng đâu hiện về len lỏi trong tim, giọt lệ âm thầm lặng lẽ tuôn rơi!

Quê hương ơi! Kỷ niệm xưa đã phai pha rồi! Nhưng đâu năm tháng có trôi qua, quê hương yêu dấu và kỷ niệm xa xưa không bao giờ phai nhạt trong lòng ta.

Chung quanh toàn đây xa lạ, từ người đến cảnh, nhà cửa tối tăm từng dãy cao ngất trời, người thì dị chủng, tiếng nói xì xào, đâu những mái nhà thân yêu cổ kính, bên lũy tre xanh cây cau, cây dừa, bụi chuối sau vườn, cây đa đầu làng ...

Bóng dáng dịu hiền của những người mẹ, người chị thân thương, tiếng nói mẹ hiền êm ấm ngọt ngào, tiếng trẻ thơ nô đùa trước ngõ, tiếng chị hát ru em ngủ ...

Trong đêm khuya vắng, cạnh tôi bản nhạc “Sầu Lữ Thứ” réo rất bên tai, mỗi lời như bóp nghẹn tim tôi:

*“Bao phen sương nhuốm bạc mái đầu,
Nhìn lên chim én bay về đâu?
Gió đưa mây trắng trở về Nam,
Hoa lá ngã về Nam, Hương thấm tỏa về Nam ...”*

Thấy chim én tự hỏi chim bay về đâu? Có phải về Nam không! Cho ta nhấn đôi lời. Nhìn mây cũng thấy mây trôi về Nam, hoa lá và hương thấm đều tỏa về Nam, quê hương yêu dấu? Bài hát vẫn tiếp tục nức nở thiết tha ai oán:

*“Cảnh quê người đủ muôn màu, chẳng gầy say hồn ta,
Càng tươi thắm mỹ miều, càng xui ta nhớ nước non quê nhà”.*

Nhìn thấy quê người lộng lẫy muôn màu, lại càng nhớ thương cho quê nhà nhiều hơn nữa, tâm tư tan nát buồn đau:

*“...Ôi! Quê hương ô! ô! ôi!!!
Thấu chăng tình sầu lữ thứ? Ngày về gần xa? Sống nơi quê người giờ đã mấy thu!! ...”*

Bài hát từng lời thấm thía nói lên nỗi lòng những kẻ tha hương. Quê hương yêu dấu cách xa muôn trùng, dĩ vãng chìm đắm trong quá khứ. Ngoài trời mưa tuyết vẫn lạnh lùng rơi! Trong đêm xa vắng... xa người, xa cảnh, xa quê, kiếp tha hương không hẹn ngày về.

Trong đêm trường tĩnh mịch, tiếng hát càng tha thiết nào nùng, khách ly hương càng cảm thấy thấm thía tái tê cho nỗi sầu xa xứ. □